



## Arrest

**Nr. 51 184 van 17 november 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2010, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL, die loco advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 2 juni 2003 België binnen en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

Op 3 juni 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 september 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is en op 20 juni 2005 neemt hij de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 januari 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Bij arrest van de Raad van State nr. 179.018 van 28 januari 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 4 juli 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 maart 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juli 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 november 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

*"(...)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2009 werd ingediend door :*

*I. I., H. (...) (R.R. : 073052042558)*

*nationaliteit : Soedan*

*geboren te T. D. (...) op 20.05.1973*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en) :*

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Betrokkene legt om zijn identiteit te bewijzen een attest van burgerschap, een attest van woonst en een kwitantie voor die bewijst dat betrokkene beide attesten betaalde. Deze documenten kunnen echter niet aanvaard worden door onze diensten als zijnde identiteitsdocumenten aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1 – b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn.*

*De door betrokkene voorgelegde bijlagen 26 en 26bis kunnen evenmin door onze diensten aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten daar deze bijlagen geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs zijn. Bovendien werd de bijlagen opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en deze geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.*

*Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.*

*(...)"*

Op 23 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

*Reden van de beslissing:*

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2 ° van de Wet van 15/12/ 1980).*

*Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 27.01.2006*

*Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.02.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

*(...).”*

## 2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *“te zeggen voor recht dat de aanvraag van verzoeker op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk is.”*

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”*

De Raad is derhalve niet bevoegd om *“te zeggen voor recht dat de aanvraag van verzoeker op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk is.”* Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van gebrek aan belang wat de tweede bestreden beslissing betreft, omdat aan verzoeker reeds vroeger een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

In de repliekmemorie stelt verzoeker dat hij door het bevel het gevaar loopt om te worden opgesloten en naar de grens te worden geleid zodat hij een belang heeft bij de vernietiging van het bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 14 maart 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit definitief is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond. Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

#### 4. Onderzoek van het beroep

##### 4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (hierna Vreemdelingenwet)*

*Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoek onontvankelijk is om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006. Dat de door betrokkene voorgelegde stukken met name een attest van burgerschap en een attest van woonst niet door de diensten van verweerder kunnen worden aanvaard.*

*Dat er verder in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven;*

*Terwijl artikel 9bis, §1 bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont;*

*Dat verzoeker een attest van de Consulaire Dienst van de Ambassade van de Republiek Soedan te Brussel kan voorleggen waarbij bevestigd wordt dat voor hem geen identiteitsdocument kan afgeleverd worden (zie stuk 2);*

*Dat door de beslissing van verweerder aldus artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden wordt;*

*Het middel is ernstig.”*

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker het attest van de ambassade van Soedan pas voor het eerst voorlegt als bijlage bij huidig verzoekschrift. Dit attest doet echter niets af aan de correctheid van de bestreden beslissing omdat verwerende partij bij het nemen van de beslissing enkel rekening kan houden met de gegevens zoals deze aanwezig zijn op het ogenblik waarop de beslissing genomen wordt. Er kan uiteraard geen rekening worden gehouden met gegevens die op het ogenblik van de beslissing nog niet voorhanden waren. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

4.1.3. In de repliekmemoire handhaaft verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

4.1.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de*

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

*-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

*-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker stelt dat hij een attest heeft van de Soedanese ambassade te Brussel waarin volgens hem bevestigd wordt dat er voor verzoeker geen identiteitsdocument kan worden afgeleverd, zodat hij meent dat hiermee wel degelijk de onmogelijkheid is aangetoond om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker voegt dit attest bij zijn verzoekschrift.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker het attest van de Soedanese ambassade, dat reeds van 20 september 2009 dateert, heeft gevoegd bij zijn aanvraag of bij de aanvulling van zijn aanvraag. Dienvolgens kan het verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande dit stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg met inachtneming van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voor geschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;  
Van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;  
Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991);  
Doordat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij bij de voor hem bevoegde ambassade in België heeft gepoogd een identiteitsdocument of een attest dat hij niets kan voorleggen te verwerven;  
Terwijl verzoeker wel een attest van de Consulaire Dienst van de Ambassade van de republiek Soedan te Brussel kan voorleggen waarbij bevestigd wordt at voor hem geen identiteitsdocument kan afgeleverd worden;  
Dat de bestreden beslissing in feite motieven bevat die niet relevant zijn;  
Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;  
Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;  
Het middel is ernstig.”*

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing werd genomen en een juridische en feitelijke grondslag vermeldt, zodat verzoeker de motieven kent en niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen.

Verwerende partij meent dat verzoeker in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, bij de beoordeling hiervan kan de Raad zich niet in de plaats stellen van het bestuur.

Voor het overige repliceert verwerende partij zoals weergegeven onder punt 4.1.2. van dit arrest.

4.2.3. In de repliekmemoire handhaaft verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

4.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij *“wel een attest van de Consulaire Dienst van de Ambassade van de Republiek Soedan te Brussel kan voorleggen waarbij bevestigd wordt dat voor hem geen identiteitsdocument kan afgeleverd worden”*.

De Raad herhaalt dat verzoeker dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur waardoor er onmogelijk rekening mee kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voor het overige verwijst wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Nu verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag geen identiteitsdocument heeft voorgelegd, noch een bewijs dat op geldige wijze zijn onmogelijkheid aantoont om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding tot de vaststelling is gekomen dat verzoekers aanvraag niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en ter zake dienende motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet in de toelichting van het middel niet uiteen waarin de overschrijding of afwending van macht zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET